

РЕШЕНИЕ

№ 1888

гр. София, 16.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав, в публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1680** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от „Ауто Лимо Трейдинг“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002222005270-091-001/14.08.2023 г., потвърден с Решение № 1722/06.12.2024 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ /ДОДОП/ С.. Жалбоподателят моли РА да бъде отменен. Представява се от адв. С. И., „Т., Т. и съдружници“ с пълномощно /л. 10/. Претендира разноски /л. 530/ в размер общо на 11 211,98 лв. – адвокатско възнаграждение в размер на 7 637,98 лв. с ДДС, държавна такса в размер на 50,00 лв. /л. 3/; възнаграждения за вещи лица в размер на 700,00 лв. /л. 204/; допълнително възнаграждение за вещи лица в размер на 624,00 лв. /л. 375/; възнаграждение за вещо лице в размер на 1 200,00 лв. /л. 442 гръб/; допълнително възнаграждение за вещо лице в размер на 1 000,00 лв. /л. 504 гръб и л. 520 гръб/. Представя писмени бележки. Прави възражение по отношение претендираното юрисконсултското възнаграждение независимо от изхода на спора.

Ответникът оспорва жалбата. Представява се от юрк. В. с пълномощно /л. 104 и л. 378/. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 6 500,98 лв. на основание чл. 161, ал. 3 ДОПК /л. 533/.

Административен съд София – град след като обсъди доводите и възраженията на страните, както и доказателствата по делото, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 11.10.2022 г. /л. 20/ е възложено извършването на ревизия на А. лимо трейдинг ЕООД за задължения за данък върху добавената стойност /ДДС/ за периода 01.12.2014 г. – 31.12.2015 г. ЗВР е издадена и подписана с електронен подпис /л. 59 – л.

60/ от С. Т. К. – началник сектор „Ревизии“ в отдел „Ревизии“ към дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С.. Последната е компетентен орган съгл. Заповед РД-01-128/18.02.2020 г. /л. 18 – л. 20/ на директора на ТД НАП С. – А. Г.. ЗВР е надлежно връчена по електронен път на 22.11.2022 г. /л. 22/.

Със Заповед за изменение на заповед за възлагане на ревизия /ЗИЗВР/ от 20.01.2023 г. /л. 23/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 22.02.2023 г. Заповедта е подписана с ел. подпис /л. 61 – л. 62/ и е връчена по реда на чл. 32 ДОПК /л. 25/.

Със ЗИЗВР от 21.02.2023 г. /л. 26/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 22.03.2023 г. Заповедта е подписана с ел. подпис /л. 63 – л. 64/ и е връчена по реда на чл. 32 ДОПК /л. 28/.

Със ЗИЗВР от 20.03.2023 г. /л. 29/ срокът за извършване на ревизията е удължен до 21.04.2023 г. Заповедта е подписана с ел. подпис /л. 65 – л. 66/ и е връчена по реда на чл. 32 ДОПК /л. 31/.

В срока по чл. 117, ал. 1 ДОПК е издаден Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002222005270-092-001/05.05.2023 г. /л. 32 – л. 47/ от Ю. С. Т.-С. – главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията и Г. С. С.-К. – старши инспектор по приходите, определени с горепосочената ЗВР. РД е подписан с електронни подписи от провелите ревизията /л. 67 – л. 70/ и е надлежно връчен по електронен път на ревизираното дружество на 12.06.2023 г. /л. 48/. По повод искане за удължаване на срока за възражение срещу РД от 26.06.2023 г., срокът е удължен до 26.07.2023 г. /л. 22 и л. 23 папка 3/ Срещу РД е постъпило възражение от 26.07.2023 г. /л. 18 – л. 20 папка 3/.

Извън срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК е издаден Ревизионен акт /РА/ № Р-22002222005270-091-001/14.08.2023 г. /л. 50 – л. 57/ от компетентните органи съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК – С. Т. К. и Ю. С. Т.-С., подписан с електронни подписи /л. 70 -л. 72/, като е надлежно връчен на ревизираното лице по електронен път на 28.09.2023 г. /л. 58/.

Срещу РА, в срок – на 12.10.2023 г., от дружеството е подадена жалба по административен ред /л. 73 – л. 78/, с която се обжалва РА в цялост и се иска отмяната му.

Във връзка с жалбата е издадено Решение № 1722/06.12.2024 г. на ДОДОП С. /л. 12 – л. 15/, като Решението е връчено по електронен път на 17.01.2024 г. /л. 17/.

С Решението на ДОДОП се потвърждава РА в цялост, а именно задължения за ДДС за периода м. 12.2014 г. – м. 12.2015 г. в общ размер на 40 916,35 лв. главница и 32 220,92 лв. лихви за просрочие, установени на основание чл. 86, ал. 2 и чл. 9, ал. 3, т. 1 във вр. с чл. 27, ал. 2 ЗДДС.

Основание за начисляване на ДДС за процесните периоди е, че дружеството не било отдавало под наем следните собствени автомобили: А. АЗ с рег. № СА9666ХС, Волво ХС-60 с рег. [рег.номер на МПС], М. ГЛК 220 Б. 4 М. с рег. [рег.номер на МПС], М. А45 АМГ 4 М. с рег. [рег.номер на МПС], М. ГЛК 220 ЦДИ 4Матик с рег. [рег.номер на МПС] и Л. Х. с рег. [рег.номер на МПС], които са били заприходени като актив на дружеството и за които при покупката е приспаднало ДДС, а автомобилите били ползвани за лични нужди. Според представените в рамките на ревизионното производство договори за наем наемните периоди били много кратки, а отчетеният километраж на автомобилите бил несъразмерно голям на наемните периоди, поради което била назначена оценителска експертиза, с която били установени пазарните месечни цени по отдаване под наем на МПС, като задълженията ДДС били установени от органите по приходите на база определената с експертизата долна граница на месечните наемни цени.

Ревизионното производство е повторно по смисъла на чл. 155, ал. 4 ДОПК и е възложено в изпълнение на Решение № 1526/23.09.2022 г. на ДОДОП С., постановено по обжалването на РА № Р-22220220001020-091-001/10.06.2022 г., като с Решението РА е прието, че са налице услуги, но актът е бил отменен поради неправилно изчисляване на данъчната основа на същите.

По делото е допусната и изслушана съдебно-икономическа експертиза (СИЕ) с въпроси, формулирани от жалбоподателя /л. 358 – л. 368/; съдебно-оценителна експертиза (СОЕ) с

въпроси, формулирани от жалбоподателя /л. 403 – л. 419/; представено е ново заключение по СОЕ след подаване на нова информация към вещото лице /л. 379 – л. 401/.

В хода на делото поради оспорване на документи от страна на ответника и изричното заявление на жалбоподателя, че иска да се ползва от тях, е открита процедура по чл. 193 ГПК по отношение представените от жалбоподателя експлоатационни протоколи на МПС /л. 473 – л. 489/, като в тази връзка е допусната и изслушана съдебно-графологична експертиза (СГЕ) с цел установяване на подписите, положени върху оспорените протоколи /л. 522 – л. 529/.

При така установената фактическа обстановка съдът мотивира следните правни изводи:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като изследва дали същият е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Видно от описаните по-горе документи, ревизионното производство е възложено и извършено от компетентни за целта органи, а РА е издаден от органите по чл. 119, ал. 2 ДОПК, в предвидената форма и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 ДОПК. Споразумението за удължаване на срока за произнасяне на ДОДОП е сключено при спазване на чл. 156, ал. 7 ДОПК. Решението на директора на ДОДОП е също в кръга на правомощията му.

Видно от приложените копия на процесните РА, РД, ЗВР и ЗИЗВР, както и заповедите, доказващи компетентността на органите, същите са подписани с електронен подпис. Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД, РА и заповедите.

В административното производство не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Издаването на РД след срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК или на РА след срока по чл. 119, ал. 2 ДОПК не са съществени процесуални нарушения, които да са основание за отмяна на РА /така Решение по адм. д. № 9410/2023 г., I отд. на ВАС; Решение по адм. д. № 774/2022 г., I отд. на ВАС/. Извършените процесуални действия и събраните в хода на административното производство доказателства са подробно описани в РД и РА и не следва да бъдат преповтаряни в настоящото решение.

Относно материалната законосъобразност на РА съдът намира следното:

В о.с.з. от 28.01.2025 г. от процесуалния представител на жалбоподателя е направено възражение за изтекла погасителна давност на процесните задължения /л. 303 гръб/. Видно от представените с административната преписка документи 5-годишната давност съобразно чл. 171, ал. 1 ДОПК не е изтекла. По отношение изтичането на абсолютната 10-годишна давност, то съгласно чл. 171, ал. 2 ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността. Установените задължения за ДДС за периода м.12.2014 г. е било платимо през м. 01.2015 г. Давността започва да тече от 01.01.2016 г. и изтича на 31.12.2025 г. Задължението за м. 01.2015 г. е било платимо през м. 02.2015 г., за м. 02.2015 г. е платимо м. 03.2015 г., за м. 03.2015 г. е платимо м. 04.2015 г.,

за м. 04.2015 г. е платимо м. 05. 2015 г., за м. 05. 2015 г. е платимо м. 06.2015 г., за м. 06.2015 г. е платимо м. 07.2015 г., за м. 07.2015 г. е платимо м. 08.2015 г., за м. 08.2015 г. е платимо м. 09.2015 г., за м. 09.2015 г. е платимо м. 10. 2015 г., за м. 10.2015 г. е платимо м. 11.2015 г., за м. 11.2015 г. е платимо м. 12.2015 г., като за всички тях давността започва да тече на 01.01.2016 г. и изтича на 31.12.2025 г. Въпреки това възражението на жалбоподателя за погасяване на задълженията е неоснователно поради това, че устните състезания са приключили на 11.11.2025 г., към който момент съобразно чл. 142, ал. 2 АПК съдът формира мотивите си и към който 10-годишната давност не е изтекла, съгласно трайната съдебна практика.

Задълженията за ДДС за м. 12.2015 г. са платими през м.01.2016 г., като за тях давността започва да тече на 01.01.2017 г. и изтича съответно на 31.12.2026 г. Изключенията по чл. 171, ал. 2, т. 1 – 5 ДОПК от горепосоченото правило са неприложими в случая.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 3, т. 1 ЗДДС съдържа фикция, като приравнява на възмездна доставка и доставката по предоставяне на услуга за лични нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите или по-общо за цели, различни от независимата икономическа дейност на данъчно задълженото лице, при извършването на която се използва стока, при производството, вноса или придобиването на която е приспаднал изцяло или частично данъчен кредит. Въпросът дали данъчно задълженото лице е извършило възмездни доставки на услуги, при условията на чл. 9, ал. 3, т. 1 ЗДДС е фактически и подлежи на установяване във всеки конкретен случай. Касае се за начисляване на ДДС, поради което доказателствената тежест за установяване предоставянето на услуги, представляващи възмездни доставки, лежи върху органите по приходите. Така Решение от 13.03.2019 г. по адм. д. № 13326/2018 г. на ВАС; Решение от 20.06.2024 г. по адм. д. № 1950/2024 г. на ВАС.

Видно от РД и Решението на ОДОП, по отношение наличието на предоставени услуги органите по приходите са основали заключенията си изцяло върху данни от предходната ревизия, която обхваща периода 2014 г. – 2019 г. Като основание за начисляване на ДДС ревизиращият екип се обосновава с данни за километража при покупка и данни за километража при извършен годишен технически преглед. Предвид представените доказателства за незначителните декларираны приходи от отдаване под наем на автомобилите и краткия срок на отдаването им под наем, органите по приходите правят предположението, че многото километри не могат да се дължат на отдаването под наем, от което са заключили, че се касае за лично ползване.

По отношение километража на автомобилите ревизиращият екип е черпил данни от представените договори за покупка на МПС, като М. ГЛК с рег. [рег.номер на МПС] е закупен през 2014 г. с километраж от 44 614 км. и първи ГТП в Република България през 2016 г. с километраж от 60 000 км.; М. А45 с рег. [рег.номер на МПС] е закупен през 2014 г. с километраж 3 015 км. и ГТП от 2015 г. с 12 300 км.; Волво XC 60 с рег. [рег.номер на МПС] е закупен през 2014 г. като нов с 0 км. и ГТП от 2017 г. с 38 850 км.; А. А3 с рег. [рег.номер на МПС] е закупен през 2014 г. на 138 км. и с ГТП от 2017 г. с 40 682 км.; Ламборджини Х. с рег. [рег.номер на МПС] е закупен през 2015 г. на 0 км и с ГТП от 2018 г. с 15 890 км.; М. ГЛК 220 с рег. [рег.номер на МПС] е закупен през 2013 г. на 36 320 км. и с ГТП от 2016 г. с 65 000 км. От договорите и ГТП не може да бъде заключено какъв е точният километраж в началото и края на ревизирания период. Освен това данните от ГТП са извън ревизирания период при повторната ревизия. По отношение доказването на пробега на всеки автомобил във връзка с изготвянето на СОЕ на вещото лице са представени експлоатационните протоколи, чиято истинност е оспорена по реда на чл. 193 ГПК. Заключението от СГЕ, която съдът кредитира, безспорно установява, че положените подписи върху спорните протоколи са на Е. Р.. Съобразно представените протоколи М. ГЛК с рег. [рег.номер на МПС] е въведено в експлоатация на 17.03.2014 г. с километраж от

49 740 км., а към 31.12.2014 г. пробегът е бил 51 240 км., а към 31.12.2015 г. – 52 330 км.; М. А45 с рег. [рег.номер на МПС] е въведен в експлоатация на 08.07.2014 г. на 5 120 км., а към 31.12.2014 г. пробегът е бил 5 120 км., а към 31.12.2015 г. – 12 450 км.; Волво ХС 60 с рег. [рег.номер на МПС] е въведено в експлоатация на 02.07.2014 г. на 35 504 км., а към 31.12.2014 г. пробегът е бил 36 100 км., а към 31.12.2015 г. – 36 170 км.; А. А3 с рег. [рег.номер на МПС] е въведено в експлоатация на 19.09.2014 г. на 12 670 км., а към 31.12.2014 г. пробегът е бил 12 720 км. поради претърпян пътен инцидент, а към 31.12.2015 г. – 13 160 км.; Ламборджини Х. с рег. [рег.номер на МПС] е въведено в експлоатация на 06.08.2015 г. на 2 400 км. поради пристигане на собствен ход от Германия, а към 31.12.2015 г. пробегът е бил 2 480 км.; М. ГЛК 220 с рег. [рег.номер на МПС] е въведен в експлоатация на 24.10.2013 г. на 35 800 км., а към 31.12.2014 г. пробегът е 36 394 км., а към 31.12.2015 г. – 36 840 км. Автомобилите са отдавани под наем и извън ревизирания период, но в рамките на представените ГТП, което също се отразява на общия пробег и поради което не може по данни от ГТП да се установи точният начален и краен пробег за ревизираните периоди. Видно от изисканите данни от МВР – СДВР отдел Пътна полиция /л. 457 и сл./ в масива на АИС КАТ не се съдържат данни за изминатия пробег при регистрация на МПС, като не са налични други доказателства, които да оборват данните експлоатационните протоколи. С последните се доказва, че началният пробег за ревизираните периоди е значително по-висок от възприетия от органите по-приходите, както и крайният пробег в края на ревизирания период е проследим и по-нисък от възприетия. Така разликата между пробега в края на ревизирания период и този при ГТП не е в размер да обоснове изводите на ревизиращия екип. С оглед изложеното, заключенията на приходните органи по отношение ползването на автомобилите за лични нужди единствено на база пробега, като реалният такъв съобразно представените доказателства не е в подкрепа на изложените от ответника мотиви, почива единствено на предположения и не са доказани съобразно доказателствената тежест в производството, възложена на приходните органи. В тази връзка неоснователно е и възражението на ответника, че в застрахователните полици на автомобилите като предназначение било отбелязано лично ползване. Полиците са сключени между юридическите лица, а съображенията да се отбележи лично ползване могат да бъдат най-разнообразни и нямащи нищо общо с реалното ползване, като неточности в тази връзка се отразяват единствено при евентуални претенции към застрахователите за щети и не се отразяват на данъчното облагане. Предвид това констатациите в РА за начисляване на ДДС са направени при липса на доказаност за извършване на услуги за личните нужди на данъчно задълженото лице, на собственика, на работниците и служителите или по-общо за цели, различни от независимата икономическа дейност на данъчно задълженото лице. С оглед незаконосъобразността на РА поради липса на основания за начисляване на ДДС за ревизирания период съобразно посочените законови разпоредби, заключенията по СИЕ и СОЕ във връзка с изчисленията на пазарните цени за услугите, размера на преките разходи, определянето на данъчната основа за услугите и размера на ДДС за доставките по чл. 9 ЗДДС, се явяват неотнормисими към спора поради това, че не са доказани доставки, т.е. основания за облагане по чл. 9 ЗДДС.

Ответникът не е съумял да докаже констатациите на ревизиращия екип при условията на пълно и главно доказване, поради което жалбата е основателна.

Предвид изложеното, заключенията на ревизиращия екип, потвърдени с решението на директора на ДОДОП, се явяват неправилни, а РА незаконосъобразен поради липса на основания.

Крайният извод на съда е за основателност на инициираното от А. Л. трейдинг ЕООД оспорване.

По въпроса за истинността на документ, съгл. трайната съдебна практика, в

производство, което е открито по реда на чл. 193 от ГПК, се формира сила на пресъдено нещо. Макар и документът да не съставлява част от спорното право съдът следва да постанови изричен диспозитив по направеното оспорване.

По отношение възлагането на разноските, основателно е възражението на ответника, че съгласно чл. 161, ал. 3 ДОПК независимо от изхода на спора те следва да бъдат възложени в полза на жалбоподателя, поради това, че относими за изхода на спора доказателства са представени за първи път в хода на съдебното производство. Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в случая е налице изключението по чл. 161, ал. 3 ДОПК, поради това, че ревизионното производство се явявало повторно и следвало да се прилага чл. 155, ал. 3 и 4 ДОПК. Визираната норма е приложима спрямо такива доказателства, които са релевантни за изхода на спора и не са били известни на насрещната страна в хода на административното производство /така Решение по адм. д. № 7949/2024 г. на ВАС/. В случая, в хода на съдебното производство от жалбоподателя са представени нови писмени доказателства, а именно експлоатационни протоколи, които страната е могла да ангажира и пред ревизионните органи. Последното се доказва и от ИПДПО от 02.11.2022 г. /л. 43 от приложение 1/, от РА от 10.06 2022 г. /л. 182 и сл. от приложение 1/, който е обжалван по административен ред с наведени основания за неправилност на възприетите данни за пробег /л. 11 и сл. от приложение 1/, без в хода на ревизионното производство или в хода на административното обжалване да са представени въпросните експлоатационни протоколи. Посочените документи опровергават тезата за доставки по смисъла на чл. 9, ал. 3, т. 1 ЗДДС, което е и основанието за отмяна на оспорения РА.

С оглед на изложеното и на основание чл. 161, ал. 3 от ДОПК претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на разноските по делото следва да бъде уважена в претендирания размер от евровата равностойност на 6 500,98 лв. на основание чл. 8, ал. 1 във вр. с чл. 7, ал. 2 от Наредбата размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и чл. 161, ал. 1 ДОПК Административен съд - София град, III-то отделение, 13-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на А. Л. Т. ЕООД, ЕИК[ЕИК], Ревизионен акт № Р-22002222005270-091-001/14.08.2023 г., потвърден с Решение № 1722/06.12.2023 г. на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, с който са установени задължения по ЗДДС за периодите м.12.2014 г. – м.12.2015 г. в размер на 40 916,35 лв. главница и 32 220,92 лв. лихви.

ПРИЗНАВА на основание чл. 194, ал. 2 ГПК във вр. с чл. 144 АПК за недоказано оспорването на подписите върху експлоатационни протоколи на МПС, находящи се на л. 473 – л. 489 от делото.

ОСЪЖДА А. Л. Т. ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Националната агенция за приходите направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на евровата равностойност на 6 500,98 лв.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: